

(2009-09-30)

Bara ord

Hade väl redan fattat att du skulle ringa. Egentligen hade jag ju fattat det. Vågade väl inte riktigt tro att det skulle ske bara. I fredags blev det inte alls som förr, för många kända ögon såg oss. Vi blev främlingar i mängden, precis som alla de andra. Och jag mådde illa. När vi gick hemåt såg du till att vi fick vandra på tumanhand. För första gången på hela kvällen. Är det inte lite orättvist ändå så säg, att kunna umgås med någon annan i tvåsamhet bland andra, men inte med varandra? Skickade något fånigt sms på lördagen och du svarade plikttroget. Gav dig en inbjudan till mig under veckan, men du skrev att du inte visste. Efter veckor av ovisshet och känsla av att något blivit riktigt fel, utan att veta vad och när det gick snett, så kändes det där "kanske" som ett dråp av det som vi haft. Hörde inget söndag, måndag, tisdag. Skrev och fråga om du tänker komma eller inte, skrev också att jag börjar ana att du inte kan eller orkar umgås med mig mer och spädde på med att jag fatta att något är fel och att jag önska du kunde säga vad. Sände iväg efter 21. Inget svar såklart. Inte ett ljud under hel förmiddagen. Jag börjar då bestämma mig för att aldrig mer prata med dig om annat än sånt som rör oss bägge på jobbet. Och jag känner ändå på mig på något vis att du kommer höra av dig. När klockan slagit 13 och lite till så ringer du. Såklart. Varför skulle du inte ringa?

Genomförkyld och trött hörs du i andra änden. Och jag inser att "kanske" har blivit nej. Men du poängterar att du faktiskt tänkt komma! Du övertygar att du inte är sur eller ledsen, att du inte hör av dig till någon alls längre och att det inte bara är mig du stängt av. Jag tror dig inte och föreslår middag i helgen som kommer om du blivit frisk. Du låter positiv och snackar bort några minuter med mig. Hör dig för om planer och framtid. Jag känner hur förvirringen tar över. Du rågar måttet när du säger vi måste kolla vad det går för bio. Jag häpnar och säger vi ses till helgen om du är frisk.

Hur ska hoppet kunna överge om man inte har något? Hur ska man kunna bli besviken om man inte förväntar sig något? Jag vet att du förväntade dig något och jag vet att du hoppas, jag vet inte på vad, men jag vet att vi är två om det som var och vi är två som måste komma överens om hur det ska bli framöver.

Så snälla, ta inte min hand, förrän du bestämt dig för hur vi ska ha det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stjärnregn med Poeter.se id #16886 innehar upphovsrätten